

Dossier De Beijer: ieder voor zich en God voor ons allen!

Eerder deze maand schreef de Gelderlander dat de verhuizing van De Beijer naar Dodewaard met de dag onzekerder wordt. Problemen, knelpunten en mislukkende plannen stapelen zich op. Het asbest-onderzoek van het Openbaar Ministerie nog daargelaten. Als bewoner van de Waalbandijk in Dodewaard zie ik al deze geldverspilling met lede ogen aan. De verhuizing van De Beijer werd aanvankelijk gepresenteerd als een grote paraplu waaronder verschillende partijen eendrachtig samenwerkten. Inmiddels is er van de paraplu niet veel meer over.

De verschillende partijen - provincie, gemeente Neder-Betuwe én De Beijer - hebben verschillende belangen. De provincie zit met een probleem opgescheept: een bedrijf dat weg moet door plannen van het Rijk. De Beijer wil blijven doen waar het goed in is: ontwikkeling van meer zware industriële activiteiten. En de gemeente Neder-Betuwe wil een rondweg. Koste wat kost.

Nu de mislukking van de vestiging van De Beijer in Dodewaard zich begint af te tekenen, beginnen de verschillende partijen de balans op te maken.

Allereerst is daar de provincie. Die blijft beweren dat zij alles uit de kast haalt om De Beijer toch écht een plaatsje in Dodewaard te geven. Maar ja, als dat niet lukt, bijvoorbeeld omdat de Raad van State het plan alsnog 'afschiet', is er voor De Beijer geen alternatief. Jammer maar helaas. De provincie zit dan wel met een véél te duur en verontreinigd terrein in de maag.

De positie van De Beijer kan het best beschreven worden als een *shotgun-wedding*. Een gedwongen huwelijk waar alle plezier op voorhand al uit weggevloeid is. Het antwoord op het aanzoek is er nog niet. Een 'nee' tegen Dodewaard betekent einde oefening voor het bedrijf. 'Ja' is een ja tegen een hoogst onzekere toekomst. En dus doet De Beijer wat van een weifelende bruid verwacht mag worden: het antwoord nog even uitstellen, haar eigen belangen afwegend.

En dan is er de gemeente Neder-Betuwe. De slimme winnaar van dit kostbare spel. De gemeente heeft haar schaapjes op het droge, in ieder geval al ruim de helft van de kudde: in recent overleg met Belangenvereniging Dijkbewaking Dodewaard kwam naar voren dat de provincie het geld voor het voorbereidende werk voor de rondweg (inclusief procedures en onteigening) al aan de gemeente heeft betaald. De haastige spoed noopt hiertoe. Mocht de stekker alsnog uit de verhuizing worden getrokken, dan hoeft de gemeente alleen de asfaltmachines nog zelf te betalen. "En daar vinden we binnen een paar jaar ook wel een potje voor." aldus een glunderende projectleider van de gemeente. De gemeente Neder-Betuwe heeft De Beijer niet meer nodig.

En daar sta ik nu: als bewoner overgeleverd aan dit steekspel van de grote spelers. En ik maak me er boos over. Natuurlijk ben ik heel blij als De Beijer zich niet vestigt in die prachtige uiterwaarden. Natuurlijk wil ik geen trillingsoverlast, fijnstof-ellende, verkeerslawaaï en een buitenspeelverbod voor mijn mooie dochters. Maar als De Beijer niet komt, komt er vast iets anders. Want het voor veel te veel geld aangeschafte terrein moet de

provincie toch ooit weer van de hand doen. En wie kijkt er dan naar het grotere geheel, verder dan het eigen belang?

Een eerlijke kans om mee te denken en mee te beslissen over je eigen woonomgeving. Burgerparticipatie, zoals dat zo mooi heet. Ik geloof er al lang niet meer in. Het is ieder voor zich en God voor ons allen!

Loes van Breugel-Gerritsen, bewoner Waalbandijk Dodewaard en actief lid van Belangenvereniging Dijkbewaking Dodewaard.